

A la directora general de Televisió Espanyola li toca, ara, carregar amb la penitència pels pecats de molts, de moltíssims. La seua falta, el seu *error*, i sobretot l'exposició a la pública vergonya, possiblement no serviran de res. O serviran només per fer veure que hi ha un control, que certes coses no es deixen passar, que el seu cas és una excepció aïllada i controlada. Però el mal és general. El mal, l'hàbit generalitzat i establert, és ben profund i ben greu: la falta de respecte pels diners de tots, la consideració dels pressupostos públics com un calaix del qual tota persona amb poder, alta o mitja autoritat, pot tirar mà sense massa problemes. Pilar Miró només ha posat en evidència, una vegada més, que l'esperit de servei públic, qualitat rara i escassa, està massa sovint anul·lat o recobert per l'esperit dels privilegis del càrrec.

A Espanya, és una antiga tradició que la classe governant en primer lloc *disfruta* de privilegis, *aprofita* la seua posició per assegurar la seua economia privada, *s'instal·la* de manera ferma en les esferes del poder i del diner, i procura instal·lar també els seus parents i amics. L'administració pública, l'estat i altres parcel·les, siguen administracions autonòmiques (ara), províncies o municipis, és considerada amb massa facilitat com un espai d'administració privada. I això,

que en èpoques passades era tan absolutament normal que ningú no en parlava —entre altres coses perquè no se'n podia parlar—, encara continua amb un vigor sovint insospitat. No es tracta exactament de *corrupció*, que molt probablement sí que és ara com ara un fenomen relativament aïllat, tot i que de casos no en falten. Es tracta precisament d'una cosa ben exemplificada pel vestuari caríssim de la Miró: és a dir de la consideració del càrrec públic important com a condició lligada a formes de vida pròpies de qui disposa d'una economia de grans recursos.

Normalment, aquests signes del privilegi superior van aplicats sobretot al que podríem dir «àmbit de la professió»: són innombrables els despatxos que s'han fet nous, s'han ampliat, s'han cobert de mobles d'estil i de disseny caríssims, de quadres de preu. I l'alt càrrec mai no considera que ha de dinar o sopar en restaurants modestos, que

ha de viatjar com viatja la resta dels ciutadans. I pensa que és normal convidar a dinar els seus amics amb els «fons de representació», etcètera. Un observador perspicaç i atent hauria pogut, en aquests últims anys, comprovar sense dificultats els canvis en estil de vestir, de menjar, d'hàbits socials, de *look*, d'una bona part dels polítics en exercici del poder. Entre *abans* (abans de manar i de disposar de privilegis i de recursos públics), i *després* sovint el canvi és espectacular.

Pilar Miró, simplement, ha fet com fan quasi tots. Simplement ho ha fet amb un excés d'imprudència i en un detall massa visible, *s'ha passat*, i s'ha posat en evidència. Realment, gastar-se en tan poc de temps una suma tan alta de diners en botigues de luxe és excessiu, és *massa*. I els caps visibles del partit que l'ha designada, els mateixos que coneixen, que practiquen, i que certament deixen passar l'exhibició contínua de privilegi, de tràfic d'influències, de nepotisme i amiguisme universal, els mateixos que no gosarien netejar de mercaders el Temple, perquè el Temple l'han ocupat ells i els seus amics com a casa pròpia, ara volen que la directora de Televisió pague per tots. Si volen fer un exemple amb una persona especialment visible i vulnerable, és un propòsit ben poc noble. Si volen fer creure

Els diners de tots

que, mostrant-se intolerants amb un excés concret, estan en camí de no tolerar els infinits excessos, no s'ho ha de creure ningú. La pràctica d'aprofitar el diner públic per a l'espectacular millora de la vida privada, la pràctica del luxe, del sentit de propietat dels avantatges del càrrec (la idea que *càrrec* significa *privilegi* sembla que ningú no la discuteix), l'hàbit de fer servir en benefici d'alguns els diners de tots, això no és fàcil que s'acabe. I als senyors de l'oposició de dretes, més bé els estaria callar-se: uns, ja fan el mateix i ho han fet quan han pogut, els altres, estan esperant l'ocasió de fer-ho.

Sobre Pilar Miró, ara, es descarregaran moltes males consciències. Després, tots els portadors d'aquestes males consciències, seguiran gastant amb alegria els diners de tots. Poder és privilegi. Grans despatxos, bons restaurants, botigues Loewe. Amb els diners de tots. □